

Arrest

nr. 172 428 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 augustus 1984.

Op 19 januari 2004 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 september 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 28 februari 2011 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 juni 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 22 juli 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 20 september 2011 met nummer 66 933 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 23 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 oktober 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2012 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 16 februari 2012 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *d.d.* 16 februari 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *d.d.* 26 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard.

Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 december 2012 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod met vasthouding met het oog op verwijdering (oude bijlage 13septies). Deze beslissing werd op 3 juli 2013 ingetrokken.

Op 21 mei 2013 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 19 augustus 2013 de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (oude bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, G.(...) V.(...), adviseur, wordt aan de genaamde D.(...) D.(...) geboren te Belgrado, op 29.08.1984 die de Servische nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften-gebruik, feiten waarvoor hij op 29.07.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende 3 jaar voor de helft

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 5 november 2012 werd betekend

Betrokkene diende de ene na de andere aanvraag in tot regularisatie. De laatste beslissing tot weigering van verblijf wegens ongegrondheid van de aanvraag werd hem op 1/8/2013 betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften-gebruik bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften-gebruik, feiten waarvoor hij op 29.07.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaar voor de helft

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde ;

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene en het feit dat hij het grondgebied niet vrijwillig verlaat motiveren de toepassing van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wenst te verduidelijken dat in de huidige procedure meerdere beslissingen worden aangevochten, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod. Deze beslissingen worden in één akte ter kennis gebracht aan de verzoekende partij, maar vormen wel afzonderlijke beslissingen.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep, in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing. Het beroep, in zoverre het betrekking heeft op de vasthouding, is onontvankelijk.

2.3. De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (*cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 augustus 2013 gerepatrieerd is naar Belgrado. Momenteel bevindt de verzoekende partij zich niet meer in het Rijk, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen. Dit gegeven wordt bevestigd ter terechtzitting door de advocaat van de verzoekende partij.

Op de vraag van de voorzitter ter terechtzitting of de verzoekende partij nog een belang heeft bij haar beroep, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De verzoekende partij toont dus niet aan welk actueel belang zij nog zou kunnen hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid door een gebrek aan belang, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel is uitsluitend ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Daar het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is, dient het eerste middel niet meer te worden onderzocht.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Art. 74/11. [§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voormeld art. laat toe een inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit houdt in dat ook een inreisverbod van minder dan 5 jaar mogelijk is en dat zelfs een inreisverbod onbepakt in tijd mogelijk is.

Verweerder vermeldt een verkeerde verwijzing naar de wet waar hij stelt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar.

De wet stelt dat er een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk is en spreekt niet van acht jaar.

Waarom er in casu een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd is geenszins duidelijk en wordt ook helemaal niet gemotiveerd.

De wet laat een inreisverbod van meer dan 5 jaar toe indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De verweerder meent dit te zien in het feit dat verzoeker veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 1 jaar waarvan de helft met uitstel.

Ten onrechte nochtans.

Verzoeker heeft weliswaar de openbare orde geschonden door de gepleegde feiten en is hiervoor terecht veroordeeld.

De Rechtbank was evenwel van oordeel dat verzoeker zich niet meer schuldig zal maken aan dergelijke feiten en heeft hem dan ook een straf met uitstel gegeven.

Dit is een vonnis van een Correctionele rechtbank rechtsprekend in strafzaken en waarvan het vonnis intussen definitief is geworden en derhalve kracht van gewijsde heeft.

Het geldt derhalve 'erga omnes' en ook verweerder dient de inhoud ervan te respecteren.

Wanneer derhalve verweerder in de bestreden beslissing een inreisverbod oplegt van 8 jaar om reden dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en hiervoor verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 29.07.2013 dan schendt hij de inhoud van het vonnis wanneer hij meent hieruit te kunnen afleiden dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt.

De rechtbank zegt precies het omgekeerde en stelt dat het te verwachten is dat verzoeker zich niet meer schuldig zal maken aan dergelijke feiten en hem hierdoor een straf met uitstel geeft.

Verweerder schendt het gezag van gewijsde van de beslissing van de rechtbank.

Waarom dan ook nog eens 8 jaar inreisverbod wordt gegeven is al evenmin duidelijk en in rechte gemotiveerd.

Het is duidelijk dat er een motivering moet vermeld worden waarom er 8 jaar wordt gegeven en niet 3,5 of zelfs 10 jaar.

Verweerder verwijst naar het winstgevend karakter van het misdadig gedrag.

Ook hier kan hetzelfde vermeld worden als m.b.t. het gezag van gewijsde van het strafvonnis.

Daarenboven was zijn misdadig gedrag geenszins winstgevend maar diende dit om in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin en familie te voorzien.

Nu geen rekening wordt gehouden met de inhoud van het vonnis en met de werkelijkheid is er eveneens sprake van willekeur.

De motivering is dan ook niet afdoende."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr.167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

In de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat het crimineel gedrag van verzoekende partij en het feit dat hij het grondgebied niet vrijwillig verlaat het inreisverbod van 8 jaar verantwoorden. Daarnaast wordt aangegeven dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van verzoekende schending van de openbare orde. Tevens hield verwerende partij rekening met de aard van de feiten waar verzoeker zich schuldig aan maakte, namelijk misbruik van vertrouwen en valsheid in geschrifte, de opgelegde straf, met name een gevangenisstraf van 1 jaar met drie jaar uitstel voor de helft en het element dat zij recent werd veroordeeld.

Verzoekende partij formuleert geenszins waarom die motivering, die betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie, haar niet zou toelaten om kennis te nemen van de redenen waarom een

inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd. Het loutere feit dat ook een hogere of lagere termijn kon worden opgelegd, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, leidt er op zich niet toe dat de uitdrukkelijk aangegeven elementen verzoekende partij niet zouden toelaten kennis te nemen van de motieven van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar.

De vermeende schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin vereist artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 dat als zodanig wordt gemotiveerd waarom een bepaalde termijn passend werd geacht eerder dan een andere termijn. Die bepaling vereist louter dat het bestuur rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval en bepaalt dat een inreisverbod enkel in het geval dat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid meer dan vijf jaar kan bedragen.

Hierboven werd reeds geschetst dat de gegeven motivering voor het inreisverbod gesteund is op de individuele situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij geeft geen enkel element aan waar verzoekende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van haar individuele situatie.

Verzoekende partij toont evenmin aan als zou onterecht artikel 74/11 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 van toepassing zijn geacht. Het argument dat haar enkel een straf met uitstel werd opgelegd, faalt in feite, gezien slechts de helft van de straf met uitstel van drie jaar werd opgelegd, zoals uitdrukkelijk aangegeven in de bestreden beslissing.

Bovendien werd het weerhouden ernstig en actueel risico voor de openbare orde niet op louter op de opgelegde strafmaat, doch wel op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij dat heeft geleid tot haar strafrechtelijke veroordeling. Hierbij werd eveneens rekening gehouden met de aard van de gepleegde feiten, het winstgevend karakter van het misdrijf, en het gegeven dat de veroordeling recent is. Het loutere gegeven dat de correctionele straf gedeeltelijk met uitstel werd opgelegd, staat verwerende partij niet in de weg, om op basis van het hierboven geschetste individueel onderzoek op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (zie, naar analogie, Rvs 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvV 30 mei 2301, nr. 103.834) Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat er sprake zou zijn van een schending van het gezag van gewijsde van het vonnis geveld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde d.d. 29.07 2013.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de tweede bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel opwerpt. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Het inreisverbod is *in casu* opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar ter kennis is gebracht op 5 november 2012. Het inreisverbod heeft een duur van 8 jaar omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij motiveert dit in de bestreden beslissing als volgt:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften-gebruik, feiten waarvoor hij op 29.07.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaar voor de helft

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde ;

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene en het feit dat hij het grondgebied niet vrijwillig verlaat motiveren de toepassing van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod."

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij ten onrechte als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschouwd. Zij betoogt dat zij weliswaar de openbare orde heeft geschonden door de opgesomde feiten te plegen en dat zij hiervoor terecht is veroordeeld, maar stelt dat de correctionele rechtbank die haar veroordeeld heeft, van oordeel was dat de verzoekende partij zich niet meer schuldig zou maken aan dergelijke feiten. Om deze reden heeft de correctionele rechtbank de verzoekende partij een straf met uitstel gegeven. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij *in casu* voorbijgaat aan het vonnis dat kracht van gewijsde heeft. De verzoekende partij stelt dus dat het vonnis van de correctionele rechtbank tegensprekt dat zij nog een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken aan de Raad. Het administratief dossier bevat het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde d.d. 29 juli 2013, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, niet. Een reden hiertoe wordt niet vermeld in het administratief dossier, noch in de nota met opmerkingen, zodat niet kan worden aangenomen dat het ontbrekende stuk door de verwerende partij als vertrouwelijk zouden zijn geclassificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat het de verwerende partij om deze of gene redenen zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben in het desbetreffende vonnis, daar dit deel uitmaakt van de oordeelsvorming van de verwerende partij en zij er zelf uitdrukkelijk naar verwijst in de bestreden beslissing. Er dient nagegaan te worden wat de concrete feiten waren die de verzoekende partij pleegde en die aanleiding gaven tot een correctionele veroordeling om na te gaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Er moet immers geval per geval nagegaan worden of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (HvJ 11 juni 2015, C-554/13). De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013, tot het opleggen van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring, voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 augustus 2013 tot afgifte van een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS